

му поръча, когато ги раздаде, да дойде пакъ да му даде и други.

Куейронъ си излезе радостенъ и признателенъ, безъ да каже никому за това; но търговецътъ го расказа, като прѣдпочете да ся расчуетъ погрѣшкѣтъ му, а не да остане неизвѣстно едно такъвъ великодушно дѣло, което видѣ той съ очитѣ си.

Вапигонскій епископъ.

Единъ Вапигонскій епископъ като ся вращалъ пѣшъ отъ Харанцъ, срѣснѣлъ одного селянина, който му ся видѣлъ твърдѣ скърбенъ.

— Къдѣ отивашъ, пріятелю? го попыталъ той; видишь ми ся много скърбенъ; що ти е?

— Ахъ, дѣдо владыко, отговорилъ селянинътъ, единътъ ми воля умрѣ, и понеже утрѣ е пазаръ, трѣба да купѣх другъ и да турѣх на мѣстото му. Но нѣмамъ си леснинѣтъ, и съсѣдитѣ ми не могатъ или не рачихъ да ми заематъ двѣ жьлтицы. И тѣй принуденъ съмъ да идаж единъ часъ далеко при единъ старъ